

HARRY PORCH

LÄPIMURTO

Harry Porch

Läpimurto

© 2020 Harry Porch

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4277-8

Idalle ja Ilonille

1. Luku

Alma sammutti Gibsoninsa kielet oikealla kädellään ja viittoi Andrealle. Tämä nosti sormensa koskettimilta ja katsoi kysyvästi isosiskoaan, joka sanoi nopeasti ja hengästyneenä:

- Ota se kuvio uudelleen!
- Mikä?
- Se, missä sinä heität äkkiä sen murretun E-duurin! Ja tulee se juoksutus...
- Ai, kun me laulamme "If you really mean it"?
- Niin, se sopii siihen kohtaan hienosti! Oliko se ihan impro?
- Joo, minä vain kokeilin jotain siinä.

Alma nyökkäsi. Hän oli tottunut sisarensa ideoihin. Ne näyttivät vain tulevan jostain, kuin vahingossa. Biisit oli yleensä sävelletty yhdessä, mutta sovitusten yllättävät käänteet olivat usein Andrean päästä tai paremminkin kapinallisista sormista peräisin.

Alma oli huomattavasti analyyttisempi ja hänen vastuulleen oli yleensä jäänyt sanoitusten tekeminen, vaikka Andrealla oli ollut niihinkin viljejä ideoita tarjolla. Alma oli ottanut sisarensa impulsiiviset ehdotukset aina tosisaan, mutta oli joutunut käyttämään viileätä harkintaa.

Alma suki siniseksi värjättyä lyhyttä pystytukkaansa. Hiukset tuntuivat kosteilta. Treenikämpä oli kuuma ke-sällä, mutta Alma ei valittanut. Talvella tähän entiseen

tehdashallin osaan piti tuoda lämpöpuhaltimia ja silti sormet saattoivat helposti mennä kohmeeseen, mikä ei tehnyt hyvää kitaristille.

Andrea ajatteli ääneen samalla, kun hänkin tunnusteli hiuksiaan:

- Tämä on ehkä paras biisi, joka olemme tehneet, mutta...

Andrealla oli tapana ajatuksiinsa vaipuneena ollessaan pyöritellä muutamaa pitkää vaaleaa hiustaan etusormen ja peukalon välillä. Alma kehotti:

- Jatka vaan.
- Niin, minusta voisi olla parempi, jos säkeistön lopussa olisi yksi säe lisää.
- Ahaa, miten se menisi, ja mistä keksimme sanat niihin kohtiin?

Andrea oli selvästi odottanut näitä kysymyksiä. Hän asetti sormensa syntetisaattorin koskettimille ja alkoi soittaa: Rumpusäestyksen ja bassokuvioiden täydentämä viuluorkesteria matkiva ääniefekti alkoi kaikua tilassa, ja hetken kuluttua Andrean kirkas ja täyteläinen lauluääni liittyi mukaan:

”You can get it
if you want it
just a little bit
I hear you sis
no excuses
no excuses

Go ahead, go ahead
go for it, it is yours
No closing doors
No closing doors”

Andrea keskeytti ja käänsi hymyilevät kasvonsa Alman suuntaan ja selitti:

- Eli tuo kohta ”no excuses” kannattaisi minusta toistaa. Ja sama juttu muissakin säkeistöissä.
- Hm... Kokeillaan koko kappale sillä muutoksella.
- Let’s do that!

Alma heitti nopean soolon kitarallaan, läväytti perään särkijällä sävytetyn H7:n, kohensi mikrofonia ja laski neljään. Molemmat nuoret naiset aloittivat samalla hetkellä soiton ja laulun.

Naiset olivat harjoitelleet stemmansa moneen kertaa ja oppineet ulkoa sovituksen, joten heidän täytyi vain muistaa kerrata yksi säe. Tämä muutos onnistuikin ensi yrittämällä. Kun oli päästy loppuun, Alma hymyili ja ehdotti kappaleen kertaamista alusta. Ja niin tehtiin.

Kun viimeinenkin jälkikaiku akustiikkalevyillä osittain parannellussa tilassa oli vaiennut, Andrea kääntyi Alman puoleen kysyen:

- No?
- Pidin siitä! Se on paljon parempi noin. Siitä tuli mieleeni, että Dillon haluaisi varata meille demojen purkittamiseen studioajan lähiviikkoina. Minulle kävisi. Entä sinulle?

Andrea rypisti otsaansa ja sanoi varovasti:

- Nyt näyttää vähän pahalta. Täytyy esiintyä Vegasissa useamman kerran, enkä viitsisi tuottaa pettymystä Lady Gagalle. Ressukka on niin tohkeissaan, kun pääsee minulle lämppäriksi.

Alma virnisti ja Andrea puuskahti:

- Come on! Miksi en pääsisi studioon? Mikään ei ole tärkeämpää.
- Niin arvelinkin. Soitan Dillonille.

Dillon oli syntyperäinen lontoolainen ja toimi naisten managerina. Hän oli vain joitakin vuosia vanhempi kuin 25-vuotias Alma ja 23-vuotias Andrea.

Paria päivää myöhemmin Dillon tapasi naiset Liberty-tavaratalon edustalla Sohossa. Dillon oli hyvin tarkka omasta ja suojattiensa imagosta ja oli siksi vaatinut artisteille täsmälleen tietyn tyyliset vaatteet ylle. Hänellä itsellään oli päällään hyvin istuva harmaa puku ja kiiltonahka-

kengät. Hän oli kalju mies, jonka molemmissa korvanpipoissa oli pienet kultaiset renkaat. Huolimatta pilviestä säästä hänellä oli silmillään Raybanin aurinkolasit.

Alma, joka oli pitänyt päänsä ja saapunut paikalle sinisissä revityissä farkuissa ja punaisessa Hard Rock Cafe -T-paidassa, virnisteli managerilleen:

- Luulin, että meidän piti vain tallentaa demoja. Sinä näytät olevan menossa tapaamaan levymoguleja.

Dillon sively siistiä mustaa leukapartaansa oikealla kädellään, jonka jokaisessa sormessa peukaloa lukuun ottamatta oli sormus. Hän sanoi itsevarmasti:

- Alma, älä sano ”vaan”! Ensivaikutelma on tärkeä. Kun teistä tulee kuuluisia, media kaivaa esille kaikki aiemmat vaiheenne. Teitä tulee hävettämään jokainen kuva menneisyydestä, jos näytätte niissä juuri navetasta tulleilta.

Samoin farkkuihin ja T-paitaan pukeutunut Andrea huomautti:

- Saat sen kuulostamaan itsestään selvältä, että meistä tulee tunnettuja.
- Minä uskon siihen, ja teidänkin täytyy. Jos ette tahdo sitä riittävästi, menkää mäkkäriin hommiin.
- Mäkkäriissä en voi laulaa ja soittaa enkä kirjoittaa biisejä. Muutin Suomesta tänne, jotta voisin tehdä musiikkia ja saisin keikkoja.
- Hm... Olen miettinyt asiaa. Suomi ei käy. Olen alkanut kirjoittaa teille parempaa taustaa. Minusta

alkaa tuntua siltä, että te olette Kanadasta, mutta olette viettäneet lapsuutenne Montrealissa. Siksi teillä on lievä aksentti.

Alma ja Andrea vilkaisivat toisiaan huvittuneina. Keskustelu ei kuitenkaan saanut jatkoa, sillä Dillonin johdolla oli huomaamatta kävelty parin korttelin päässä sijaitsevan tiilitalon ovelle. Mies vilkaisi kelloa, joka näytti yhtätoista aamupäivällä. Mies painoi ovisummeria, jossa luki hieman epäselvästi ”Soho Studios”, ja huokaisi:

- Juuri ajoissa. Jättäkää puhuminen minulle.

Alma kysyi vakavalla naamalla:

- Saammeko me laulaa? Vai huolehditko sinä siitäkin?

Dillon vain murahti:

- Very funny.

Pitkätukkainen sameasilmäinen ja hoikka mustiin pukeutunut silmälasipäinen viisikymppinen tuli avaamaan eikä edes vilkaissut naisten suuntaan, vaan tervehti Dillonia kyllästyneesti:

- Ai, Dillon. Tule sisään.

Alma tulkitsi tämän kehotuksen koskevan myös häntä ja Andreaa. Hän kantoi kitaralaukun sisään. Andrea ei ollut viitsinyt raahata omaa syntetisaattoria mukanaan, vaan oli luottanut Dillonin vakuutteluihin siitä, että studiosta löytyi sellainen.

Isäntä, jonka nimi kuului olevan John, aloitti valittavan monologin:

- Kaikenlaisia heppuja täällä käy... Eilen tuli yksi tekemään demoa niin flunssaisen kuuloisena, että olin vähällä käännyttää hänet ovelta takaisin. No, se olikin hänen normaali äänensä. Sävelkorva oli paleltunut lapsena, mutta jätkällä oli suuret luulot ja iso ego. Kitaraa hän soitti vain nippa nappa välttävästi, mutta kaikesta näki, että hän piti itseään jonnain uutena Brian Mayna. Siinä porukassa oli mukana yksi keyboardisti, joka ei ollut edes tuonut omaa instrumenttiaan mukaan. Niiden jätkien päässä ei liiku muu kuin kamat. Luulevatko he, että me ehdimme täällä jynssätä koskettimet puhtaiksi heidän likaisten sormiensa jäljiltä? Valkoisten tilalla olisi pian nikotiininkeltaiset koskettimet, joista saisi hepatiitin.

Dillon nyökkäili vaivautuneena ja Andrea tuijotti manageria tyrmistyneenä.

Sisällä oli vauhti päällä, ja monen näköisiä ihmisiä singahteli sinne tänne, ja useat kantaen instrumentteja. Ovelle vastaan tullut alentui lopulta puhumaan naisille:

- Hei, meillä ei ole paljon aikaa, yksi tunti vain. Tämä ei ole mikään treenikämppä. Te soitatte kappaleet kerran, se on pelin henki. Jos tulee virheitä, sitten menette kotiin harjoittelemaan lisää.

Mies katsoi Dillonia kummissaan ja ihmetteli:

- Eikö se keyboardisti päässytään? En näe mitään syntikkaa missään. Meinaako nämä mennä ihan skittalla vaan? Fine with me!
- John, taisin sanoa tytölle, että hän saisi lainata täältä instrumenttia...

Mies ähkäisi, peitti kädellä kasvonsa ja valitti:

- Dillon, sinun pitäisi tietää... No onhan näillä kitara.

Alma ja Dillon vilkaisivat Andreaa huolestuneena, mutta tämä vain hymyili ja sanoi:

- Minulla on idea.

Alma huokaisi. Nyt ei ollut mahdollisuutta karsia ideoita. Saattoi vain toivoa, että uusin kuului kategoriaan ”nerokkaat” eikä ryhmään ”paleltuneet tai kuolleina syntyneet”.

Kun studion väki asetteli mikrofoneja paikoilleen ja kytki Alman kitaran omaan kanavaansa, Andrea veti sisärensä syrjään ja kuiskasi jotakin tämän korvaan. Tämä vain tuijotti kauhistuneena Andreaa ja kysyi:

- Osaatko sinä?

Andrea levitteli hymyillen käsiään ja vastasi:

- Pian se selviää.

Alma pyöritteli päätään, mutta kohautti sitten olkapäitään ja tarttui kitaran. Naiset huomasivat olevansa kakistaan huoneessa, ja äkkiä kaiuttimesta kuului kärsimätön repliikki:

- No niin, kultakurkut. Minuutin päästä alkaa tallennus. Meille on ihan sama, onko siinä teidän lauluanne ja soittoanne mukana vai ei. Te maksatte silti laskun.

Alma alkoi soittaa kitaraa sydän pamppaillen. Hän oli sisarensa kanssa päättänyt aloittaa parhaalla kappaleellaan, jota pari päivää sitten oli vielä hiottu. Hän piti kappaleesta eikä epäillyt edes omaa kykyään soittaa ja laulaa, mutta häntä jännitti Andrean heittäytyminen kylmiltään uuteen rooliin.

Heti ensimmäiset tahdit paljastivat kuitenkin, että sisko oli tiennyt, mitä oli ehdottanut. Andrea oli vienyt huulensa aivan mikrofonin kiinni ja tuotti huulillaan, kielellään, kurkunpäällään ja äänihuulillaan siedettävän korvikkeen puuttuvalle syntetisaattorille.

Äänityskopissa huomattiin heti, mitä Andrea yritti, sillä joku käänsi välittömästi naisen mikrofonin poimimia matalampia ääniä voimakkaammalle. Lopputulos oli jonkinlainen beat boxin ja acapellan yhdistelmä, joka ainakin Alman kuulokkeista välittyvän soinnin perusteella toimi ällistytävän hyvin.

Andrean uusi ja erilainen rooli kappaleessa antoi Almale myös haasteen, mutta hänen vahvan äänensä avulla kappale toimi erinomaisesti myös yhden laulustemman varassa.

Kun laulu ja soitto loppuivat, naiset eivät odottaneet kiitosta ja suosionosoituksia, eikä niitä tullutkaan. Ei kuulunut myöskään tyytä kehotusta valmistautua seuraavaan

kappaleeseen. Ei kuulunut minuuttiin mitään, mutta sitten ovi kolahti ja Dillon astui sisään.

Mies asteli ripeästi naisten viereen ja pihisi kiukusta:

- Saan hävetä teidän temppujanne! Olemme sopineet, ettette levytä toisten hittejä, vaan teette omat biisinne. Ketään ei kiinnosta kahden nobodyn esittämät coverit, vaikka kappaleet olisivat miten hyviä tahansa. Tuo oli hyvä biisi, mutta en minä voi nostaa teitä kuuluisuuteen toisten kappaleilla. En tiedä, mistä nappasitte äskeisen biisin, mutta se ei ole nyt pointtina. Seuraavaksi äänitetään jokin teidän oma biisinne, onko selvä?!

Dillon kääntyi ja marssi ovelle edelleen selvästi ärtyneenä, kun Alma huusi hänen peräänsä:

- Mutta se oli meidän oma biisi!

Mies jähmettyi paikalleen käsi oven kahvassa. Hän kääntyi hitaasti ympäri ja puuskahti:

- Miksette ole kertoneet minulle biisistä? Oletteko varmoja, ettette ole plagioineet sitä vahingossa tai tahallaan? Sellaista sattuu aloittelijoille.

Andrea tiuskaisi vihaisena:

- Oletko varma, ettet aliarvioi meitä? Sellaista sattuu aloittelijoille!

Dillon avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta ilmeisesti äänityskopissa oli kuunneltu managerin ja hänen suojatiensa välistä sanailua, sillä sameasilmäinen pitkätukka

seisoi äkkiä ovensuussa ja oli unohtanut aiemman ilkeän roolinsa. Hän hymyili ja ehdotti:

- Voimme lainata teille syntikkaa. Otetaan biisi uudelleen sen kanssa.

Mies poistui, ja Dillon seurasi sanattomana. Hetken kuluttua kaksi nuorta miestä kantoi syntetisaattorin ja jaluksan sisään. He kytkivät sen verkkovirtaan ja äänityskanaan ja toinen heistä sanoi varovasti:

- Toivottavasti Yamaha kelpaa sinulle. Tämä on kyllä ihan laadukas soitin.

Andrea kokeili syntetisaattoria ja alkoi etsiä sopivia säätöjä keskittyneen näköisenä. Miehet häipyivät, ja toinen sanoi:

- Tehdään tämä hyvin. Antakaa merkkiä, kun olette valmiita. Syntikan ääntä voidaan toki säätää myös jälkikäteen, kun se on tallennettu MIDI-signaalina.

Kun kappale oli äänitetty useita kertoja, sameasilmäinen pitkätukka palasi jututtamaan naisia. Hän kysyi Almalta:

- Haluatko kokeilla Fenderiä tai Stratocasteria? Oma skitta on aina oma, mutta voisimme ottaa biisin kokeeksi jollain toisella.

Alma piti kasvonsa peruslukemilla ja sanoi yrittäen kuulostaa rutinoituneelta ja itsevarmalta:

- Tuokaa minulle paras kitaranne. Vedetään sillä.

Alman ja Andrean tekemä hitti valloittaa maailman, mutta ei heidän esittämänään. Joku on myynyt heidän kappaleensa ilman lupaa.

Alkaa taistelu, joka nostaa Alman ja Andrean pop-musiikin eliittiin.

Menestys on hunajaa, josta monet haluavat osansa, eivätkä kaikki heistä ole aivan järjissään.

Menestys vai äkkikuolema? Onko pop-tähden elämä aina näin vaarallista?

